

ישראל (פלסטינה), ואל המלך חאלד, ירום הו
שגם הוא זר מוחלט בפלסטינה (ארץ-ישראל), כ
ששניהם ישפיעו על קינג חוסיין, היו מג'סט, שה
בכלל זר מוחלט בארץ-ישראל (פלסטינה), שיסכ
להצטרף לסאדאת הזר ולבגין הזר, כדי ששלושה
הזרים בפלסטינה (ארץ-ישראל), יוכלו להחליט
גורלה ועתידה של ארץ-ישראל (פלסטינה), ובל
שלא יהיה שילטון זר בפלסטינה (ארץ-ישראל).

וככה באמת לא יהיה שילטון זר בשום חלק
ארץ-ישראל (פלסטינה).
אבל גם בזה זה עדיין לא נגמר.
כי יש לי עוד סיפור אחד, לסיום.
ידיד שלי בא אלי יום אחד והוא כולו עלבון.
„מה קרה?“ שאלתי, קצת שתוי.
„הלכתי ברחביה ושני אנשים מהמישמר האזר
עצרו אותי וביקשו תעודת-זהות“, הוא נעלב.
„אז מה?“ אמרתי, „אז מה?“
אבל הוא המשיך להיעלב.
„תראה“, ניסיתי להסביר לו, „ברחביה גרים
ייקים ואמריקאים. עכשיו, הם עוצרים ברחוב כל
שנראה להם כמו מי ששייך לכאן ושואלים או
„מה אתה עושה כאן?“ או ממה אתה נעלב? או
נעלב מזה שייקים מסריחים ואמריקאים מגעיל
ברחביה חושבים שאתה שייך לכאן, ובגלל זה
מתפלאים שאתה כאן. מזה אתה נעלב? אתה צר
להיות גאה. אתה צריך להיות גאה שרואים שאו
שייך לכאן.“
„זה נכון“, הוא הסכים אתי פתאום, „זה נכון, ו
לא שייכים לכאן, ובגלל שהם חושבים שאני שיי
לכאן, הם שואלים אותי מה אני עושה כאן. זה נכו
לעולם לא יהיה שילטון זר בשום חלק של אר
ישראל (פלסטינה) — אני ארים כוסית לזה.
חה-חה-חה.“

כי על קארטר, למרות שהוא זר, עוד אפשר לה-
גיד שהוא מעצמה וכוח עולמי וחייבים להתחשב בו
וכו' וכו', אבל מי זה ראביי אלכסנדר שינדלר,
לעזאזל?
ראביי אלכסנדר שינדלר הוא לא ראש מעצמה,
הוא גם לא ראש מדינה, הוא אפילו לא ראש עיר.
הוא גם לא טוען, לא באנגלית שהוא פלסטינאי, ולא
בעיברית שהוא ארץ-ישראלי.
אם יש מישהו שהוא הזר הכי זר בעולם לגבי
פלסטינה (ארץ-ישראל), הרי זה ראביי אלכסנדר
שינדלר.

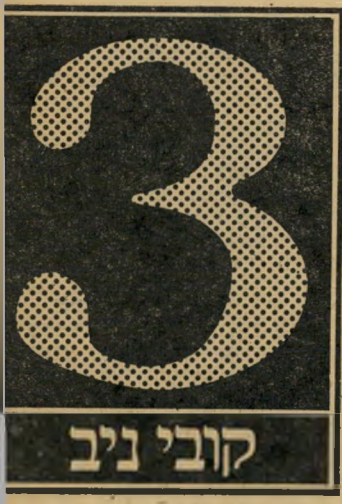
והנה, הפלא ופלא — אליו הולך ראש ממשלת
ישראל לספר לו מה יהיה בארץ-ישראל (פלסטינה).
בגין לא מדווח לממשלה שלי, ולא לכנסת שלי, ולא
לי — הוא לא מדווח לפלסטינאים באנגלית, או ל-
ארץ-ישראלים בעיברית. הוא מדווח לראביי אלכ-
סנדר שינדלר.
אבל מי זה בכלל ראביי אלכסנדר שינדלר? הוא
אפילו לא גר שבועיים רצוף בארץ-ישראל (פלס-
טינה). הוא זר לחלוטין.

וככה שניהם, הזר מכאן והזר משם, מודיעים לי
בטלוויזיה זרה שלעולם לא יהיה כאן שילטון זר.
הם משתינים עלי, מודיעים לי שאני מוזע, ואני
עוד אמור לשמוח על בוא הגשם.
אבל גם בזה זה לא נגמר.
אחר-כך טס ראש-הממשלה לפגוש את נשיא
מצרים ולשוחח על גורל פלסטינה (ארץ-ישראל).
אבל נשיא מצרים, עם כל הכבוד לצעדו הנועז ב-
בואו ציונה, גם הוא זר בארץ-ישראל (פלסטינה).
זרים או לא זרים — הם יחליטו על עתיד פלס-
טינה (ארץ-ישראל), ולא יעזור לי שום דבר.
וכששני הזרים הללו לא מצליחים להחליט על
גורלי, הם תיכף ומיד שולחים זרים מאמריקה אל
השאה הפרסי, ירום צריחו, שהוא בכלל זר בארץ-

מה זה שיא החוצפה?
להשתין על קרחת של זקן ולהגיד לו שהוא מוזע.
למה בזכרתי?
בגלל בגין. בגלל שבגין אומר כל הזמן שלא
יהיה שילטון זר בשום חלק של ארץ-ישראל (פלס-
טינה).
והוא אומר את זה כל-כך הרבה פעמים, עד ש-
התחלתי לחשוב שזה בעצם קצת חוצפה מצידו. או
לי זה לא כמו להשתין על זקן, אבל בכל זאת זה
חוצפה.

כי בגין בעצמו הוא זר בפלסטינה (ארץ-ישראל),
והנה הוא-הוא השילטון בארץ-ישראל (פלסטינה).
בגין בעצמו הוא שילטון זר.
הוא לא פלסטינאי, למרות שהוא מכריז כך ב-
אנגלית, והוא לא ארץ-ישראלי, למרות שהוא אומר
את זה בעיברית.
בגין הוא פולני. הוא זר לפלסטינה (ארץ-ישר-
אל), והוא זר בארץ-ישראל (פלסטינה), ולא יעזור
לו שום דבר.

בגין הוא זר כאן, ובגין הוא השילטון כאן.
בגין הוא שילטון זר.
אבל בזה זה עוד לא נגמר.
כי בגין, שהוא זר בפלסטינה (ארץ-ישראל), נו-
סע אל ג'ימי קארטר, שגם הוא זר לארץ-ישראל
(פלסטינה), ושניהם ביחד, שילטון זר קטן עם שיל-
טון זר גדול, מתכננים מה יהיה כאן בפלסטינה
(ארץ-ישראל).
„לעולם לא יהיה שילטון זר בארץ-ישראל (פלס-
טינה)“, מסכמים שני השילטונות הזרים את דיונם
בעתיד.
אבל בדרך לקארטר הזר מתעכב בגין הזר אצל
עוד זר אחד — ראביי אלכסנדר שינדלר. ופה כדאי
שגם אני אתעכב.

למעלה (מימין
לשמאל): בגין,
קארטר, שינדלר,
סאדאת. מימין:
השאה. משמאל:
חוסיין. (וכאן היה
צריך להיות חאלד).

